

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **I. K.**

skazanej z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 października 2024 r.,

wniosku skaranej o wznowienie postępowania zakończzonego prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 11 maja 2016 r., sygn. akt II AKa 113/16,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 12 stycznia 2016 r., sygn. akt II K 35/15

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności**

Pismem z dnia 25 czerwca 2024 r. (i kolejnymi załączonymi do sprawy) I. K. wniosła o wznowienie postępowania zakończzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 maja 2016 r., sygn. akt II AKa 113/16, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 12 stycznia 2016 r., sygn. akt II K 35/15, nie powołując się formalnie na żadną z podstaw wznowienia postępowania. W uzasadnieniu wniosku I.K. podała, że chciałaby uzyskać

odpowieź na następujące pytania związane ze sprawą: dlaczego nie przeprowadzono wizji lokalnej, eksperymentu procesowego, badania biegłego dotyczącego funkcjonowania prawego przedramienia oraz nie zabezpieczono dowodów, a także, z jakich względów obniżono jej karę pozbawienia wolności o 2 lata oraz dlaczego „nie było obrony”. Wnioskodawczyni stwierdziła, że wnosi jedynie o sprawiedliwość, podkreślając, że gdyby biegły sądowy wcześniej sporządził opinię, to jednoznacznie wynikałoby z niej, iż nie była ona w stanie zadać ciosu pokrzywdzonemu w sposób podany przez świadka P. S. W ocenie wnioskodawczyni należało w postępowaniu zastosować się do konstytucyjnie gwarantowanego jej domniemania niewinności, zaś to, co spotkało ją na komendzie Policji i w toku rozprawy głównej „uwłacza wymiarowi sprawiedliwości” i stanowiło „kpinę”.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Z treści wniosku o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność. Dlatego też należało odmówić jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

Wznowienie postępowania może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Z kolei w art. 545 § 3 k.p.k. ustawodawca sformułował obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Z brzmienia tego przepisu wprost wynika, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, adwokata lub radcy prawnego, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność.

Taka właśnie sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie. W złożonym wniosku jego autorka formalnie nie wskazała na żadne podstawy wznowienia, lecz zakwestionowała *de facto* możliwość przypisania jej przestępstwa, formułując przywołane na wstępie pytania i zastrzeżenia. Rzecz jednak w tym, że nie może okazać się to wystarczające do wznowienia postępowania. Nie może być przecież

tak, że dla zastosowania tej nadzwyczajnej instytucji wystarczać będą jakiekolwiek wątpliwości czy zastrzeżenia zgłaszane przez wnioskodawcę.

W sprawie niniejszej uwagi wnioskodawczyni nie stanowią w szczególności powodu do wznowienia postępowania w oparciu o podstawę wymienioną w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., zakładającą, że postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Wniosek o wznowienie postępowania oparty na wskazanej podstawie może okazać się skuteczny jedynie w sytuacji, gdy wykazane w nim zostanie, że po wydaniu prawomocnego wyroku ujawnią się nowe fakty lub dowody, które wskazują na to, iż określoną osobę skazano, choć nie dopuściła się ona w ogóle czynu albo jej czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegała ona karze. Nie są w tej mierze wystarczające zastrzeżenia wnioskodawczyni co do nieprzeprowadzania określonych dowodów, o jakich mowa w jej pismach załączonych do sprawy (wnioski dowodowe w ich przedmiocie były zgłaszane w prawomocnie zakończonym postępowaniu i zostały rozpoznane, a także odniesiono się do tych kwestii w uzasadnieniu Sądu *meriti* – nie jest to więc żadne *novum*). Nie wskazuje ona bowiem na żadne nowe fakty czy dowody w rozumieniu przywołanego art. 540 § 1 pkt 2 lit a k.p.k., lecz są to wyłącznie twierdzenia wnioskodawcy. Nie może przy tym budzić wątpliwości, że postępowanie wznowieniowe służy ocenie tego, czy nowe dowody lub fakty przedstawione przez żądającego wznowienia, dają podstawę do takiego rozstrzygnięcia. Skoro żadne nowe fakty czy dowody nie zostały przez wnioskodawczynię przedstawione, to przedmiotowy wniosek z tej perspektywy nie może okazać się skuteczny.

Podkreślić tu należy, że wniosek o wznowienie postępowania, będący przecież nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, dotyczy prawomocnego już wyroku. Wyrok taki objęty jest domniemaniem prawidłowości przyjętych w nim ustaleń faktycznych. W sprawie niniejszej o powodach przypisania I.K. przestępstwa wypowiadały się już Sąd pierwszej i drugiej instancji (w tym co do możliwości zadania przez nią ciosu pokrzywdzonemu oraz kary; wnioskodawczyni była również w toku procesu reprezentowana przez obrońcę). Z kolei wniesione w

sprawie kasacje obrońców, które również dotyczyły kwestii obecnie podnoszonych we wniosku o wznowienie postępowania, zostały oddalone przez Sąd Najwyższy jako oczywiście bezzasadne.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy, wobec stwierdzenia, że z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność, zdecydował o odmowie jego przyjęcia.

Z tych też względów orzeczono, jak na wstępie.

[J.J.]

[a!]